

LEBRIS

We know
books

Știm cu toții adevărul, nu-i așa? Dacă te duci în pădure, animalele nu te vor servi cu ceai și gustări! Mai ales dacă întâlnești fiare oarecum neașteptate, puținel periculoase și dacă trebuie să ai grijă de ele, să salvezi specia, să te descurci cu sălbăticiuni oribile. Lumea Veronicăi Cossanteli este deosebit de smintită și cu adevărat amuzantă. (Apropo, ar trebui să știi că are ca animale de companie niște șerpi și că atunci când scie, o face cu o șopârlă pe cap. Serios!)

Barry Cunningham

Editor Chicken House

DISPĂRUȚII

Veronica Cossanteli

Ilustrații de Steve Weiss

CAPITOLUL UNU

Toate lucrurile acelea ciudate au început cu 3.72 £. Nu știam că sunt 3.72 £, desigur, până nu le-am luat de jos – niște monede împrăștiate pe pavajul ud – și le-am numărat.

„George Drake, e ziua ta norocoasă! Trei lovituri perfecte la Popicăria Bumper cu Josh și Matt – iar acum BANI GRATIS!“ Am aruncat monedele în buzunar și m-am urcat înapoi pe bicicletă.

Ce faci cu 3.72 £? Simplu. Dacă ai fi în locul meu, ți-ai cumpăra dulciuri.

Am stat în magazin cam un minut. Când am ieșit, bicicleta nu mai era. Aveam o pungă de hârtie plină cu omizi de jeleu, șnururi de căpșuni și banane de spumă – dar bicicletă nu. Și ploua. Și aveam mult de mers până acasă.

„Îmi pare rău, Drake, am glumit. Până la urmă, nu e ziua ta norocoasă.“

Grozav. Absolut minunat. Am mușcat capul unei omizi de jeleu și am pornit la drum.

Când am ajuns acasă, mă simțeam puțin rău. Nu sunt convins că îmi plac bananele de spumă. Mama se afla în grădină și era întoarsă pe dos. Alți oameni nu fac yoga în grădină când plouă, doar mama.

– A venit factura la electricitate, a spus ea, cu capul între genunchi. Mai mare decât data trecută. Uriașă. Serios, George, e MONSTRUOASĂ!

Mama face yoga numai când o îngrijorează ceva. Facturile. Mașina de spălat care se strică. Seara Părinților. Faptul că tata a plecat. S-a descâlcit, stând în echilibru într-un picior, ca o pasăre flamingo – numai că păsările flamingo stau așa fără să se clatine. Apoi a băgat și ea de seamă.

– Unde ți-e bicicleta?

I-am spus, apoi mi-am dorit să nu o fi făcut. O mamă bună ar fi fost de acord că toți hoții de biciclete trebuie să fie mușcați până la moarte de gândaci carnivori sau băgați cu capul în butoaie cu șarlotă clocotită ori aruncați în spațiu cu tunuri uriașe. Dar nu – se pare că a fost numai vina mea.

– Ți-ai lăsat bicicleta în fața magazinului fără s-o legi? George, ce tâmpenie. Unde ți-a fost capul?

Apoi a trebuit să ascult o groază de trâncăneală și de bla-bla-blauri specifice părinților despre cum trebuie să

Fii Mai Atent. A ținut-o așa la nesfârșit, până și-a pierdut echilibrul și a căzut într-un tufiș de trandafiri.

Am scos-o de acolo zgâriată și plină de sânge.

– Ce spunea? Despre faptul că trebuie să fii *atent*?

– A, da. Ei bine... Mama și-a supt sângele de pe degete. Să nu mai vorbim despre asta. Se mai întâmplă.

O jumătate de oră mai târziu, încercam să uit de bicicleta pierdută jucându-mă *All Star Zombie Smackdown*. Tocmai mă pregăteam să îi scot ochii unui zombi care semăna mult cu profesoara mea, domnișoara Thripps, când am auzit-o pe mama strigându-mă.

– George? George!

– O secundă. Așteaptă...

Prea târziu. Domnișoara Thripps îmi devorase brațul. Am poreclit-o cât de urât am putut și am apăsat pe pauză. Mama era la ușa din spate.

– Uite! a spus ea mândră. Era chiar în fundul magaziei. O bicicletă foarte bună. Apoi a dat la o parte pânza de păianjen de pe ghidonul ruginit. Nu e nimic în neregulă la ea.

Doar că era roz.

Tipic pentru mama. Se știe că uită chestii, dar ai crede că își amintește...

– Mamă, eu sunt *băiat*.

– Ei, da! Astea-s prostii. A dat din mâini. Bărbații adevărați nu se tem de culoarea roz.

Ce știe mama despre Bărbații Adevărați? S-a măritat cu tata.

Până acum un an, tata locuia cu noi. Purta costum și cravată și mergea la birou în fiecare zi. Acum e pe o plajă din Australia, îmbrăcându-se cu pantaloni scurți înflorați și șlapi. A trimis un e-mail. Spunea că vremea în Australia e minunată și că învață să facă surf. Mama i-a răspuns. A zis că vremea în Anglia e o porcărie și că speră să îl mănânce un rechin. Părinții mei sunt foarte maturi pentru vârsta lor. Sigur că da!

M-am uitat la bicicletă. Fără viteze. Fără suspensii. Fără nimic, dacă nu puneai la socoteală clopoțelul Princess PrettyPants și coșulețul de răchită. Mi-am imaginat cum m-aș plimba prin oraș într-o sâmbătă după-amiază. Știu ce fete ar face Josh și Matt...

– Nu! Nu, mamă, nu pot!

Mi s-a părut că am jignit-o și m-am simțit prost. De ce adulții nu observă niciodată unele lucruri? Lucruri clare ca bună ziua? Au o porțiune în creier care nu mai funcționează când ajung la douăzeci și unu de ani sau ce? Asta mă cam sperie. Înseamnă că mai am zece ani în care să mă simt normal...

– Dacă vrei o bicicletă nouă, va trebui să economisești bani. Acum era chiar nervoasă. Și așa, nu știu cum o să plătesc factura aia la electricitate.

Mama are un magazin. Se numește Grota Sirenei. Aprinde bețișoare parfumate, pune muzică în care se aud cântece de balene și nu are niciodată clienți. Cred că

oamenii au deja suficiente lumânări parfumate, cortine din mărgel și clopoței de vânt.

– Poți să câștigi niște bani, a sugerat ea ceva mai puțin morocănoasă. Poți să speli mașina. Îți dau 50 de pence.

– Mamă, nu *avem* mașină.

Am vândut-o după ce a plecat tata. Aveam nevoie de bani.

– Am uitat. Mama a mângâiat șaua vechii biciclete. Îmi doream foarte mult să nu plângă. Ești sigur că asta nu e bună? Au mers cu ea și Harry și Frank.

– Da, am fost eu de acord. Dar Harry și Frank sunt fete.

Surorile mele sunt mai mari decât mine, dar nu suficient de mari ca să fi căpătat Creier Stricat de Adult. Uneori sunt foarte enervante, dar au înțeles de ce nu puteam să mă plimb cu o bicicletă roz Princess PrettyPants.

– Du-te să distribu ziare, m-a sfătuit Harry. Se dădea cu spray argintiu pentru petrecerea cu Roboți și Extraterestri. Merge la facultate și la niște petreceri foarte ciudate. Eu am împărțit ziare când eram de vârsta ta. Aveam nevoie de bani. Mama nu înțelegea că-mi trebuia aparat de întins părul.

Harry are un păr foarte bogat. Când nu e argintie, seamănă cu Rapunzel sau cu una dintre prințesele acelea din desene animate. Numai că îl are pe Super Mario tatuat pe fund și un piercing în limbă, lucruri pe care majoritatea prințeselor nu le au.

– Dacă promiți că nu faci vreo prostie, a spus Frank, poți să lucrezi pentru mine.

Frank seamănă mai puțin cu o prințesă. Mai degrabă cu o bufniță. Economisește bani ca să plece în Antarctica, să aibă grijă de pinguini și are propria afacere: duce câinii altora la plimbare.

– Am mult de recapitulat și trebuie să termin proiectul la științe, a continuat ea. Mi-ar prinde bine puțin ajutor. Desigur, vor fi niște termeni și condiții.

Termenii și Condițiile pe care Frank le-a printat și m-a pus să le semnez erau următoarele:

- a) ea avea să păstreze toți banii pe care îi câștigam;
- b) trebuia să merg la magazin să îi cumpăr ciocolată și/sau chipsuri cu brânză și ceapă ori de câte ori voia;
- c) trebuia să îi curăț gerbilul o dată pe săptămână.

Pe gerbil îl chema Gerald înainte. Apoi am ajuns să îl cunoaștem. Acum se numește Dracula. Are dinți foarte ascuțiți. Și nu îi place să fie curățat. Dar aveam nevoie de bani.

Pe ușa Magazinului Dulce scrie de fapt „Magazinul de pe Colț al lui Filling și Dentcher: La Noi Găsești Orice Dorești“. Toată lumea îi spune însă Magazinul Dulce, pentru că au borcane înalte cu toate felurile de dulciuri și ți le cântăresc de față cu tine în pungi mici de hârtie. Eram acolo într-o Misiune de Chipsuri cu Brânză și Ceapă pentru Frank, când am observat anunțul din vitrină. Scris cu litere verzi șerpuite și era ascuns între un anunț pentru un prăjitor de pâine la mâna a doua („Aproape funcționează, e un chilipir“) și o fotografie neclară a unei pisici albe și grase („Ați văzut-o pe Snuffy? Recompensă de 100 £“):

FACEM ANGAJĂRI

ESTE NECESAR SĂ FII INTERESAT DE ANIMALE SĂLBATICE

TREBUIE SĂ FII PERSOANA POTRIVITĂ

APLICĂ LA DOAMNA LIND, FERMA WORMESTALL

EXCLUS HERPETOFBI

M-am uitat mult timp la anunț, până am învățat cuvintele pe de rost.

A trebuit să aștept să plătesc chipsurile. Daisy Nebuna își cumpăra bilete la loto. Daisy are ochii luminoși ca niște mărgele, iar părul arată ca niște paste de orez sub o căciulă de lână cu urechi pe care o poartă tot timpul, chiar și vara. Trăiește pe o bancă din parc împreună cu cățelul ei, Doom, și strigă oamenilor că vine Sfârșitul Lumii. Unii îi aruncă uneori restul de prin buzunare. Ea dă toți banii pe bilete la loto. Nu știu de ce. Ce rost are să câștigi un milion de lire dacă vine sfârșitul lumii?

Daisy plătea trei bilete la loto și un sandvici cu ou, numărându-și mărunțișul și monedele de 2 pence, una câte una. Aveam mult de așteptat. Nu am găsit altceva mai bun de făcut, așa că am citit prima pagină a ziarului *Squermington Echo*.

Nu se întâmplă mai nimic în Squermington. *Toaleta publice închise pentru redecorare*. Și ce dacă? *Concursul grădinilor superbe*. Plictisitor! *Bandă de răpitori de animale de casă în libertate? Poliția avertizează stăpânii animalelor de casă să fie precauți*. Erau bine-veniți să îl răpească pe gerbilul Dracula, ghemul acela de blană mic și afurisit care

mușcă: cu cât mai repede, cu atât mai bine. *A fost văzută o reptilă uriașă! Este aceasta întoarcerea Dragonului din Squermington? Întreaga poveste la pagina 3...*

Ei, așa mai merge. Am dat la pagina 3:

Domnișoara Holly Sparrow și prietena ei, domnișoara Ruby Jenkins, susțin că vineri seara, în timp ce treceau pe lângă Biblioteca Squermington, în drum spre casă de la cinema, au văzut coada unui animal care seamăna cu un șarpe.

„Am văzut numai coada, spune Holly. Dar era uriașă. Nemaipomenit. Ruby aproape că a făcut pe ea de frică. Apoi s-a târât în spatele magazinului de pește și chipsuri, așa că am fugit.”

Nu a fost anunțată dispariția niciunui mamifer mare, nici de la grădina zoologică, nici de la magazinele de animale sau din rezervațiile naturale.

Oare acest animal misterios are vreo legătură cu legenda Dragonului din Squermington, monstrul carnivor și feroce care acum o mie de ani seamăna teroare printre localnici?

– Cumperi ziarul ăla sau ce faci?

În spatele tejghelei, doamna Fillingse holba la mine. Am pus ziarul înapoi pe raft și am plătit chipsurile lui Frank. După ce am ieșit din nou pe trotuar, m-am uitat pentru ultima dată la anunțul de angajare și m-am încruntat. Eram sigur că fusese scris cu cerneală verde. Poate m-am păcălit din cauza luminii. Ori asta, ori înnebuneam. Pentru că

acum scrisul acela de mână buclat și foarte mărunț era cu siguranță violet.

– Va fi foc și pucioasă și năpaste cu broaște, suntem toți sortiți pieirii, a spus o voce dogită din spatele meu. Se simțea un miros puternic de ou fiert tare. Daisy îi dădea bucățele din sandvișul ei câțelului. O să vedeți. Vine Sfârșitul.

Dar Daisy se înșela. Era doar începutul.

– Ce e acela un herpetofob? am întrebat eu la cină. Mâncam din nou broccoli rămas de ieri și chestia aceea cu fasole. Când a plecat tata, mama a devenit erbivoră. Ucide legume nevinovate și ne obligă să le mâncăm.

Nimeni nu știa ce e acela un herpetofob.

– Și unde e Ferma Wormestall?

– În mijlocul pustietății, a spus mama. De cealaltă parte a pădurii Wyvern Chase. De ce?

I-am povestit despre anunțul din vitrina Magazinului Dulce. *Facem angajări. Trebuie să fie persoana potrivită.*

– Nu te duci singur până acolo, a spus mama. Nu prin pădurea aceea. Ia-o cu tine pe una dintre surorile tale.

– Petrecere, a spus Harry cu gura plină. Costumată. Mă duc îmbrăcată în tarantulă. Trebuie să fac multe picioare, așa că nu pot fi deranjată.

– Eu am teme, a spus Frank. Și weekendul ăsta lucrezi pentru mine, mai știi? Mă împunse cu furculița. Sir Crispin trebuie plimbat și am de predat luni un eseu la istorie.

– Nu pe Sir Crispin! m-am strâmbat. Sir Crispin era pechinezul doamnei Poker-Peagrim. Doamna Poker-Peagrim locuiește mai jos pe strada noastră. Are păr sărmoș și față